

Plugurile

Vasile Alecsandri

Noroc bun! Pe câmpul neted ies românii cu-a lor pluguri!
Boi plăvani în câte șase trag, se opintesc în juguri!
Brațul gol apasă-n coarne; fierul taie brazde lungi
Ce se-nșiră în bătătură ca lucioase, negre dungi.

Treptat câmpul se umbrește sub a brazdelor desime;
El răsună-n mare zgomot de voioasa argățime,
Iar pe lanul ce în soare se zvântează fumegând,
Cocostârcii cu largi pasuri calcă rar și meditând.

Acum soarele-i l-amiază; la pământ omul se-ntinde;
Cârd de fete și neveste de la sat aduc merinde;
Plugul zace-n lan pe coaste, iar un mândru flăcăuaș
Mână boii la izvoare și îi paște la imaș.

Sfântă muncă de la țară, izvor sacru de rodire,
Tu legi omul cu pământul în o dulce înfrățire!
Dar lumina amurgește, și plugarii către sat,
Hăulind pe lângă juguri, se întorc de la arat.